

Arrest

nr. 252 344 van 8 april 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. MOSKOFIDIS
Eindgracht 1
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 20 juli 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 juli 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 december 2020 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 4 januari 2021.

Gelet op de beschikking van 10 februari 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 maart 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. MOSKOFIDIS die verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld "niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)", waarbij haar huidig vierde verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoekster naar aanleiding van haar huidig derde volgend verzoek om internationale bescherming geen nieuwe feiten of elementen aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. Op 25 juli 2011 diende verzoekster, samen met haar zoon Aq., een eerste verzoek om internationale bescherming in België. Zij verlieten Irak nadat de zoon problemen kreeg met het Mehdi-leger en de slijterij waarin hij werkte het doelwit werd van een bomaanslag. Op 21 februari 2012 nam het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus voor allebei. Verzoekster diende geen beroep in tegen deze beslissing. Zij keerde in april 2012 samen met haar zoon terug naar Irak onder begeleiding van het IOM en vestigde zich terug in Bagdad, meer bepaald in de wijk Karrada. In de periode die hierop volgde zou verzoeksters zoon gehuwd zijn met een Jordaanse vrouw om later naar Jordanië te verhuizen.

Eind mei 2015 verliet verzoekster Irak een tweede keer, deze keer in het gezelschap van haar twee dochters. Verzoeksters echtgenoot zou haar dochter An. thuis betrappt hebben in het gezelschap van haar buurjongen Ah. waarna verzoeksters echtgenoot door het lint zou zijn gegaan en de buurjongen terstond hebben doodgeschoten. Verzoeksters echtgenoot werd gearresteerd en uit vrees voor wraakacties op haar en haar dochters door de familie van Ah. besloot verzoekster Irak opnieuw te verlaten. Zij reisden van Bagdad naar Turkije en vervolgden hun weg vervolgens tot in België waar verzoekster op 10 augustus 2015 een tweede maal verzocht om internationale bescherming. De beide dochters waren op dat moment nog minderjarig. Na haar aankomst in België vernam verzoekster via haar zus dat de stam van haar echtgenoot een doodsvonnis tegen haar en haar dochters had uitgesproken. Ter staving van haar tweede verzoek legde verzoekster volgende documenten voor: haar identiteitskaart en die van haar twee dochters, haar bewijs van nationaliteit en die van haar twee dochters, de woonstkaart op naam van haar echtgenoot, haar rijbewijs en verder nog enkele kopieën in verband met de moordzaak waarbij haar echtgenoot officieel in beschuldiging is gesteld en tenslotte nog een kopie i.v.m. een verstotingsdocument. Op 18 april 2017 besliste het Commissariaat-generaal tot de niet-inoverwegingname van het tweede verzoek. Op 19 februari 2018 weigerde de Raad bij arrest met nummer 199 854 verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Op 9 mei 2018 diende verzoekster een derde verzoek om internationale bescherming in. Haar dochter F. diende diezelfde dag een eerste verzoek in om internationale bescherming in eigen naam. Haar dochter An. diende reeds op 30 april 2018 een eerste verzoek in om internationale bescherming in eigen naam. Verzoekster volhardde in haar voorgaande verklaringen betreffende de moord op Ah., het vriendje van haar dochter. Verzoekster verklaart dat haar echtgenoot, die na de moord werd opgepakt, na haar vertrek uit Irak op borgtocht werd vrijgelaten en op 13 augustus 2017 werd gedood. Verzoekster vreesde de familie en stam van Ah. alsook de stam en familie van haar overleden echtgenoot die haar als 'pooier' beschouwen omdat zij met haar dochters naar het buitenland vluchtte. Verzoekster legde geen nieuwe documenten neer ter staving van haar relaas. Op 15 maart 2019 besliste de Commissaris-generaal tot de niet-ontvankelijkheid van voormeld derde verzoek en op 6 november 2019 verwierp de Raad bij arrest met nummer 228 493 het ingediend beroep. In hoofde van de beide dochters besliste het Commissariaat-generaal op 15 maart 2019 tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De weigeringsbeslissingen genomen in hun hoofde werden vervolgens door de Raad bevestigd op 6 februari 2020.

Op 6 mei 2020 diende verzoekster een vierde verzoek in om internationale bescherming. Verzoekster verklaart dat zij via haar zus vernam dat de politie/milities in mei 2019 bij haar in Bagdad zijn langs geweest op zoek naar haar en haar dochter. Verzoekster vreest te zullen worden gedood ingeval van een terugkeer naar Irak. Verzoekster beweert dat haar zus haar een video opstuurde en dat zij deze reeds heeft afgegeven. Zij haalt voorts nog aan dat zij echt moe is van de hele situatie en niet terug naar Irak kan door wat zij heeft meegemaakt, er zijn milities in Irak en er is geen vrijheid. Verzoeksters dochters wonen hier en maakten hier hun leven, zo stelt zij. Tot slot merkt verzoekster nog op dat zij kampt met psychische en fysieke problemen. Zij legt geen documenten neer ter staving van haar nieuw asielverzoek.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming -oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asielverzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming-, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de Commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op gemotiveerde en pertinente wijze tot de conclusie komt dat verzoekster geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat zij in wezen niet verder komt dan het summier herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het formuleren van algemene beweringen en kritiek op de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter de gedane bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

4.1. Verzoekster viseert, na haar verklaringen te hebben herhaald, volgend motief uit de bestreden beslissing:

“Dient allereerst te worden opgemerkt dat u in het kader van uw huidig verzoek weerom verwijst naar dezelfde motieven als deze die u reeds aanhaalde in het kader van uw voorgaande verzoeken. U volhardt dat u tot op heden niet naar Irak kan terugkeren omwille van hetgeen u voordien meemaakte in Irak. U haalde

bij uw voorgaande verzoeken verschillende problemen aan. In het kader van uw eerste verzoek stelde u in 2011 Irak te hebben verlaten samen met uw zoon en dit uit vrees voor het Mehdi-leger. In 2012 keerden u en uw zoon terug naar Irak. U verliet Irak vervolgens een tweede keer in mei 2015 en dit uit vrees voor de familie van Ah., het voormalige vriendje van uw dochter An. die door uw echtgenoot werd gedood. Uw echtgenoot werd gearresteerd en u vertrok uit vrees voor wraakacties van Ah. familie. In het kader van uw derde verzoek volhardde u in uw verklaringen aangaande de moord op Ah. én u voegde er nog aan toe dat uw echtgenoot, die na zijn arrestatie werd vrijgelaten, werd vermoord. Naast een vrees voor de familie van Ah. haalde u dit keer ook nog een vrees aan voor uw voormalige schoonfamilie omwille van de moord op uw echtgenoot. Dient allereerst te worden opgemerkt dat u thans niet verder komt dan louter op te merken dat u niet terug kan naar Irak "omwille van hetgeen u voordien in Irak meemaakte". U verduidelijkt hier niet naar welke specifieke problemen u refereert. Voor zover u zou verwijzen naar de feiten die u aanhaalde in het kader van uw eerste verzoek, dient te worden opgemerkt dat de Commissaris-generaal reeds uitdrukkelijk heeft geoordeeld, en afdoende heeft gemotiveerd, dat u er niet in geslaagd was het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, dan wel het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aan te tonen. De exacte motieven op grond waarvan de Commissaris-generaal tot deze bevindingen kon komen, werden duidelijk weergegeven in de beslissing genomen in uw hoofde in het kader van uw eerste verzoek. U diende geen beroep in tegen deze beslissing. U brengt thans geen elementen aan die hier een ander licht op kunnen werpen. Bovendien keerde u in 2012 vrijwillig terug naar Irak en repte u met geen woord meer over de problemen die u voorheen met het Mehdi-leger zou hebben gekend bij uw volgende verzoeken na uw terugkeer naar België in 2015. Dat u aldus actueel omwille van uw beweerde voormalige problemen met het Mehdi-leger niet naar Irak zou kunnen terugkeren, kan niet worden aangenomen. Voor zover u ten andere wil laten uitschijnen dat u actueel niet naar Irak terugkan uit vrees voor zowel de familie van Ah. alsook uw voormalige schoonfamilie, dient eveneens te worden opgemerkt dat zulks geen steek houdt. Reeds in het kader van uw tweede en derde verzoek oordeelde de Commissaris-generaal dat geen geloof kon worden gehecht aan de moord op het voormalige vriendje van uw dochter An. Bijgevolg kon evenmin enig geloof worden gehecht aan de beweerde wraakacties door de familie van Ah. noch aan uw beweerde vrees voor uw voormalige schoonfamilie nadat uw echtgenoot, omwille van de moord op Ah., werd gedood. De exacte motieven op grond waarvan de Commissaris-generaal tot deze bevindingen kon komen, werden duidelijk en afdoende uiteen gezet in de beslissingen genomen in uw hoofde in het kader van uw tweede en derde verzoek. De beslissing genomen in het kader van uw tweede verzoek werd bovendien bevestigd door de RvV, waardoor deze kracht van gewijsde geniet. Het beroep, ingediend tegen de weigeringsbeslissing genomen in het kader van uw derde verzoek, werd verworpen door de RvV. Rekening houdende met voorgaande mag het duidelijk zijn dat het thans louter opwerpen dat u actueel niet naar Irak terugkan "omwille van wat u voordien meemaakte" geenszins volstaat om de eerdere appreciaties van uw verzoeken om te vormen."

Verzoekster gaat geenszins in concreto in op voormelde vaststellingen, minstens ontkracht zij deze niet. Zij voert immers een algemeen betoog waarin zij stelt: "Of een element of een feit een nieuw karakter heeft of niet, kan slechts beoordeeld worden nadat er zekerheid is ontstaan over welk element of feit het gaat", verwijst naar artikel 14 van de Richtlijn 2013/32/EU en meent dat zij diende te worden gehoord. Vervolgens viseert verzoekster het volgende motief van de bestreden beslissing waarin op gemotiveerde wijze wordt uiteengezet waarom de door verzoekster aangehaalde elementen niet worden aanvaard. Zij somt een aantal vastgestelde onduidelijkheden op: "Het CGVS stelt dan verder dat het onduidelijk is over welke milities het gaat, over welke dochter van verzoekster het gaat, en wat verzoekster juist zou vrezen van deze milities" en poneert wederom dat indien het voor het Commissariaat-generaal onduidelijk zou zijn wat de feiten van het volgend verzoek juist zijn en welke vrees voor vervolging verzoekster juist heeft, zij gehoord dient te worden.

De Raad benadrukt vooreerst dat het middel onontvankelijk is waar het betrekking heeft op de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen genomen in het kader van verzoeksters vorige verzoeken om internationale bescherming. Immers, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissing niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werd aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, moet deze als vaststaand worden beschouwd. In de mate dat verzoekster hierover louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen hiervan, wijzigt dit hier niets aan en zijn deze niet van dien aard dat zij afbreuk doen aan de gedane vaststellingen.

De Raad benadrukt verder dat de commissaris-generaal bij de beoordeling van nieuw aangevoerde gegevens dient na te gaan of de aangevoerde gegevens "nieuw" zijn in de zin dat zij "de kans

aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt”, m.a.w. of ze van aard zijn om tot een andere beslissing te kunnen komen dan de weigering van een eerder verzoek om internationale bescherming. De Raad wijst erop dat het een evidentie is dat bij de beoordeling van een later verzoek om internationale bescherming rekening mag worden gehouden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerder verzoek zijn afgelegd, en met vaststellingen gedaan in het kader van een vorig verzoek. Dat deze in het nadeel van verzoekster spelen, is geen aanwijzing dat de commissaris-generaal niet zou onderzocht hebben of er nieuwe elementen zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Waar verzoekster voorhoudt dat indien elementen niet duidelijk zijn, zij dient te worden gehoord en voorhoudt dat het Commissariaat-generaal de plicht zoals geformuleerd in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet niet zou zijn nagekomen, wijst de Raad erop dat het de taak van verzoekster is om de verschillende elementen van haar relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van haar verzoek om internationale bescherming aan te reiken. Het Commissariaat-generaal heeft hierbij inderdaad een samenwerkingsplicht, in die zin dat het de door verzoekster aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf en dat het ertoe gehouden is na te gaan of er onder de door verzoekster aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Het volstaat niet voor verzoekster haar verklaringen te hernemen, de vaststellingen van de commissaris-generaal samen te vatten en vervolgens te poneren dat zij diende te worden gehoord. Hierbij dient tevens te worden benadrukt dat de Dienst Vreemdelingenzaken van verzoekster een verklaring heeft afgenomen met betrekking tot de nieuwe elementen. Uit deze verklaringen blijkt dat verzoekster in de gelegenheid gesteld werd nieuwe documenten neer te leggen en deze ook verder toe te lichten (verklaring volgend verzoek). Deze verklaringen werden vervolgens overgezonden aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die de bestreden beslissing heeft genomen na een inhoudelijk onderzoek van de elementen die door verzoekster aan de Dienst Vreemdelingenzaken werd meegedeeld. Hieruit blijkt dat verzoekster wel degelijk werd gehoord en dat zij haar nieuwe elementen in het kader van haar volgend verzoek op nuttige wijze naar voor kon brengen. De Raad wijst erop dat de beslissing om de verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen, tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal behoort. In het geval van een volgend verzoek om internationale bescherming is de commissaris-generaal immers niet verplicht om een persoonlijk onderhoud te organiseren, in overeenstemming met artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet. Tijdens het persoonlijk onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van haar huidige verzoek werd aan verzoekster verduidelijkt dat het Commissariaat-generaal op grond van haar verklaringen aldaar na zou gaan of haar aanvraag al dan niet ontvankelijk diende te worden verklaard, en dat het Commissariaat-generaal niet verplicht was om verzoekster voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoekster werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van haar aanvraag reeds op de Dienst Vreemdelingenzaken aan te brengen. Verzoekster was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van haar verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken. De Raad stelt ten slotte vast dat verzoekster in haar verzoekschrift eveneens nalaat om te verduidelijken welke concrete, belangwekkende elementen zij niet heeft kunnen aanreiken en op welke wijze deze elementen een ander licht zouden werpen op de bestreden beslissing.

Eenzelfde vaststelling dringt zich op wat betreft de video die verzoekster zou hebben bijgebracht. Nog daargelaten de bemerking dat zij in haar verzoekschrift aangeeft dat het “verzoeksters dochters” zijn die twee video's hebben gemaild naar de Raad, blijkt uit de verklaring van verzoekster een algemeen betoog met een algemene verwijzing, doch zij zet niet op concrete wijze uiteen wat hieruit exact zou blijken (verklaring volgend verzoek, vraag 16), laat staan dat zij in haar verzoekschrift specificeert welke concrete elementen de motieven van de bestreden beslissing in een ander daglicht zouden plaatsen. In het arrest van de Raad met nummer 232 291 van 6 februari 2020 naar aanleiding van het verzoek ingediend door de dochter F. wordt overigens geoordeeld als volgt: “Op de USB-stick die verzoekster ter terechtzitting neerlegt, staan 2 video-opnames waarop een (hetzelfde) Samsung-scherm te zien is waarop telkens een filmpje wordt afgespeeld en waarbij op dit scherm “2019-05-03” als datum wordt vermeld. Op de ene opname kan een straattafereel worden waargenomen en op de andere een binnenhuistafereel. Niets laat evenwel toe verzoeksters bewering bij te treden dat op deze beelden te zien zou zijn hoe overheidsagenten binnenvallen in het huis van haar tante. De bewijswaarde van deze

beelden is nihil omdat niets toelaat deze beelden te verbinden aan de persoon of het relaas van verzoekster en deze bijzonder eenvoudig te manipuleren zijn. Deze video opnames zijn in elk geval niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing aan het wankelen te brengen of de geloofwaardigheid van verzoeksters relaas te herstellen." Ook in het arrest met nummer 232 291 van 6 februari 2020 naar aanleiding van het verzoek van de dochter An. staat het gelijkaardige te lezen. Kortom, verzoekster slaagt er niet in in concreto aan te tonen welke elementen de motieven van de bestreden beslissing zouden ontkrachten, laat staan eraan afbreuk te doen.

4.2. Verder stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal na een grondige analyse van de beschikbare informatie waarbij rekening werd gehouden met verschillende factoren en na een uitvoerige motivering dat het besluit komt dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekster louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster brengt in haar verzoekschrift geen dwingende argumenten, concrete gegevens of tastbare stukken bij die een ander licht werpen op de appreciatie zoals weergegeven in de bestreden beslissing en slaagt er met haar algemeen verweer, noch met citaten uit – oudere rapporten dan deze waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen – dan ook niet in om de pertinente motieven van de bestreden beslissing ter zake te ontkrachten. Verzoekster slaagt er evenmin in omtrent de aanwezigheid van persoonlijke omstandigheden het bewijs te leveren dat zij specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met haar persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld. Evenmin beschikt de Raad over elementen die erop wijzen dat er in haar hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat zij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. De Raad voegt nog toe dat, in de mate dat verzoekster de algemene informatie in dit kader aanvoert, zij ook hiermee niet in concreto aantoonst dat of in welke omstandigheden zij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een verhoogd risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet zou lopen. Kortom, verzoekster brengt geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

4.3. De Raad besluit dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal wel degelijk een afdoende onderzoek gevoerd heeft naar de door verzoekster nieuw bijgebrachte elementen en op gemotiveerde wijze uiteenzet om welke redenen hij tot de vaststelling is gekomen dat deze niet kunnen worden aanvaard. Verzoekster beperkt er zich toe de vaststellingen te herhalen, te betwisten of te vergoelijken en verklaringen summier te herhalen, zonder concrete aanvaardbare of plausibele verklaringen aan te voeren die de motieven, die steun vinden in het administratief dossier, weerleggen. Verzoeksters algemeen verweer is dan ook niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier te ontkrachten.

4.4. Waar verzoekster aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5. Bijgevolg lijkt verzoekster geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop

in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op voormelde beschikking, voert de verzoekende partij aan dat zij bepaalde video's had toegevoegd tijdens de procedure bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) aan het dossier van haar dochter, terwijl het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het Commissariaat-generaal) stelt dat zij van niets weet, hetgeen wijst op een onzorgvuldig behandelen van haar verzoek om internationale bescherming.

De Raad stelt vooreerst na lezing van het administratief dossier vast dat waar de verzoekende partij het Commissariaat-generaal het gebrek aan kennis van de neergelegde video's verwijt, zij in haar “verklaring volgend verzoek” van 16 juni 2020 aangeeft: “Ik heb een video ervan neergelegd bij de rechtbank. Ik heb de video dus al afgegeven, dus ik heb het niet bij.” en vervolgens volgend op een vraag betreffende de zus van de verzoekende partij: “Zij heeft de video naar mij gestuurd en ik heb het dan aan jullie afgegeven” (verklaring volgend verzoek, vraag 16). Vervolgens geeft zij in haar verzoekschrift ingediend in het kader van onderhavig beroep aan dat het “verzoeksters dochters” zijn die twee video's hebben gemaïld naar de Raad. Hoe dan ook gaat de verzoekende partij voorbij aan volgende grond van voormelde beschikking die de Raad herneemt:

“Eenzelfde vaststelling dringt zich op wat betreft de video die verzoekster zou hebben bijgebracht. Nog daargelaten de bemerking dat zij in haar verzoekschrift aangeeft dat het “verzoeksters dochters” zijn die twee video's hebben gemaïld naar de Raad, blijkt uit de verklaring van verzoekster een algemeen betoog met een algemene verwijzing, doch zij zet niet op concrete wijze uiteen wat hieruit exact zou blijken (verklaring volgend verzoek, vraag 16), laat staan dat zij in haar verzoekschrift specificeert welke concrete elementen de motieven van de bestreden beslissing in een ander daglicht zouden plaatsen. In het arrest van de Raad met nummer 232 291 van 6 februari 2020 naar aanleiding van het verzoek ingediend door de dochter F. wordt overigens geoordeeld als volgt: “Op de USB-stick die verzoekster ter terechtzitting neerlegt, staan 2 video-opnames waarop een (hetzelfde) Samsung-scherm te zien is waarop telkens een filmpje wordt afgespeeld en waarbij op dit scherm “2019-05-03” als datum wordt vermeld. Op de ene opname kan een straattaferaal worden waargenomen en op de andere een binnenhuistaferaal. Niets laat evenwel toe verzoeksters bewering bij te treden dat op deze beelden te zien zou zijn hoe overheidsagenten binnenvallen in het huis van haar tante. De bewijswaarde van deze beelden is nihil omdat niets toelaat deze beelden te verbinden aan de persoon of het relaas van verzoekster en deze bijzonder eenvoudig te manipuleren zijn. Deze video opnames zijn in elk geval niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing aan het wankelen te brengen of de geloofwaardigheid van verzoeksters relaas te herstellen.” Ook in het arrest met nummer 232 291 van 6 februari 2020 naar aanleiding van het verzoek van de dochter An. staat het gelijkaardige te lezen. Kortom, verzoekster slaagt er niet in in concreto aan te tonen welke elementen de motieven van de bestreden beslissing zouden ontkrachten, laat staan eraan afbreuk te doen.”

De verzoekende partij beperkt zich in haar betoog ter terechtzitting tot het uiten van de kritiek dat het Commissariaat-generaal onzorgvuldig gehandeld zou hebben door het gebrek aan kennis van de

video's doch gaat geheel voorbij aan de vaststellingen in voormelde beschikkingen. De Raad stelt dan ook vast dat de verzoekende partij geen concrete en dienstige argumenten bijbrengt die de in voormelde beschikking opgenomen grond in een ander daglicht kunnen plaatsen. Ze beperkt zich immers tot voormelde algemene kritiek, zonder dat zij evenwel concreet ingaat op, laat staan valabele argumenten bijbrengt die van aard zijn afbreuk te doen aan de in voormelde beschikking opgenomen grond. Nog daargelaten of en op welke wijze het Commissariaat-generaal op de hoogte was of kon zijn van de video's, dient hoe dan ook te worden vastgesteld dat de verzoekende partij nalaat tot op heden concreet uiteen te zetten op welke wijze die video's de concrete vaststellingen in het kader van haar verzoek(en) om internationale bescherming gedaan in een ander daglicht kunnen plaatsen. De verzoekende partij toont dit niet aan.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg brengt de verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht april tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS